

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 689/2024
17.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Мирјане Андријашевић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Друштво са ограниченом одговорношћу за превоз робе, трговину и стоваришта „BRAVOX“ Сокобања, чији је пуномоћник Саша Милетић, адвокат из ..., против туженог ЈП „ПОШТА СРБИЈЕ“ Београд, ради накнаде штете, вредност предмета спора 526.162,05 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5246/23 од 13.03.2024. године са допунским решењем од 24.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 17.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5246/23 од 13.03.2024. године допуњене решењем од 24.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5246/23 од 13.03.2024. године допуњене решењем од 24.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5246/23 од 13.03.2024. године, у ставу првом изреке, преиначена је пресуда Привредног суда у Зајечару П 9/23 од 13.06.2023. године и пресуђено тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете плати 526.162,05 динара са законском затезном каматом од 31.01.2022. године до исплате и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. У ставу другом изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова другостепеног поступка плати 26.123,00 динара.

Допунским решењем Привредног апелационог суда Пж 5246/23 од 24.04.2024. године обавезан је тужилац да туженом на име трошкова другостепеног поступка плати 26.123,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку. Ревизију изјављује

због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, разматрања питања од општег интереса и питања у интересу равноправности грађана.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23 – др. закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од 5 судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе, Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је преиначена првостепена пресуда и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете – изгубљене добити исплати 526.126,05 динара са законском затезном каматом од 31.01.2022. године до исплате. Наиме, другостепени суд сматра да је неоснован тужбени захтев тужиоца на име накнаде штете у виду изгубљене добити имајући у виду одредбу члана 82. став 3. тачка 7. Закона о поштанским услугама, којом је прописано да је за проузроковану штету, која је настала у унутрашњем поштанском саобраћају, поштански оператор дужан да кориснику исплати накнаду штете и то за прекорачење рока за уручење регистроване поштанске пошиљке – троструки износ наплаћене поштарине, те одредбу члана 82. став 4. истог закона, којом је прописано да се индиректна штета или измакла добит не узима у обзир приликом обрачуна накнаде штете. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована побијана одлука другостепеног суда, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно указује на погрешно утврђено чињенично стање, услед погрешне оцене доказа, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим ревидент указује није разлог за одлучивање о посебној ревизији. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Ревидент не указује ни на једну одлуку суда којом би било другачије одлучено у односу на конкретну одлуку, а у предмету у којем би се радило о истој или сличаној чињенично-правној ситуацији. У погледу одлуке о трошковима поступка, коју ревидент такође побија ревизијом, Врховни суд указује да се обрачун трошкова врши у свакој парници појединачно.

Стога, нема потребе да се у ревизији поводом трошкова поступка уједначава судска пракса имајући у виду да судови о трошковима одлучују у сваком конкретном случају, ценећи одредбе Закона о парничном поступку, којима је регулисано одлучивање о захтевима странака за накнаду трошкова. У том погледу, нема потребе ни за разматрањем правног питања од општег интереса, нити правног питања у интересу равноправности грађана, као ни за новим тумачењем права.

Зато је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у првом ставу изреке овог решења.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. у вези са чланом 479. став 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23 – др. закон) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према одредби члана 467. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23 – др. закон), ако у одредбама ове главе није другачије прописано у поступку о споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона. Према одредби чл. 479. став 6. истог закона, у споровима мале вредности против другостепене одлуке није дозвољена ревизија. Одредбом члана 480. став 2. истог закона прописано је да ако у одредбама ове главе није другачије прописано у поступку у привредним споровима сходно се примењују остале одредбе овог закона.

Према одредби члана 487. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23 – др. закон) у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је дана 24.08.2022. године. Вредност предмета спора је 526.162,05 динара.

У конкретном случају ради се очигледно о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

При том, законом прописана недозвољеност овог ванредног правног лека у овој врсти спора искључује примену општег правила из члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, према коме је ревизија увек дозвољена, ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

У погледу дела одлуке о трошковима, који се такође побија ревизијом, Закон о парничном поступку у члану 28. прописује да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, не узимају у обзир ако не чине главни

захтев (став 2). Имајући у виду да се ревизијом напада и одлука о трошковима поступка, која не представља решење против кога се ревизија може изјавити у смислу члана 420. ЗПП, то ревизија тужиоца изјављена против ове врсте одлуке – којом је одлучено о тражењу које се не узима у обзир приликом опредељења вредности предмета спора, није дозвољена. Ревизија није дозвољена ни по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП с обзиром да је другостепени суд преиначио одлуку о трошковима поступка, који се не узимају у обзир приликом опредељења вредности предмета спора у смислу члана 28. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић